Enderrock | | Actualitzat el 27/12/2015 a les 07:00

10 cantants amb actitud

Tot el que s'ha de tenir dalt d'un escenari

La connexiÃ³ amb el pÃºblic es vital des de l'escenari. Comunicar de manera talentosa i que arribi a l'oient, ja sigui cantant en solitari o en banda.Â Hem seleccionatÂ deu cantants que segur que tenen tot el que han de tenir : Arnau Tordera (**Obeses**), **SÃ-lvia PÃ©rez Cruz**, **Ramon Mirabet**, **Bikimel**, **Joan DausÃ** , Xavi de la Iglesia (**Blaumut**), **Roger Mas**, **Elena Gadel, Maika Makovski** i **Santi Balmes**.

Santi Balmes: El cantant de **Love of Lesbian** no només té actitud a l'escenari, sinó que ironitza sobre el tema en cançons on sura aquesta demanda que es fa als grups de tenir sempre aquesta qualitat com si fos innata. És el cas de "El hambre invisible", on va des de qüestionar-se '*¿Por qué nos cuesta tanto cambiar de actitud?*' (i a qui no li costa algun dia veure el costat bo de la vida?) fins a la confessió '*Sería un gran paso más, para la humanidad, mostrar mi cara oculta a los demás. Ser actitud. Ser actitud. Más actitud*'. I és que l'actitud es contagia.

Foto: Juan Miguel Morales

Arnau Tordera: El cantant i líder d'**Obeses**, com tothom percep, va tenir com a mestre d'actitud glam a l'escenari l'enyorat Freddie Mercury (**Queen**). Tordera és el rei de l'escena catalana actual pel que fa a oferir espectacle des de l'escenari, i tant ho pot fer a la plaça de Margarida Xirgu inaugurant un Festival Grec com a la plaça Major de Vic al Mercat de Música Viva. Ja es poden apartar tots els musicals dels teatres, que ell i el seu monstre de l'armari posen en dansa tot un univers inacabable capaç d'encendre la serotonina més soterrada.

Foto: Arxiu Enderrock

Sílvia Pérez Cruz: La cantant i compositora empordanesa ha enamorat mig món amb una veu natural i cultivada a parts iguals. Potser hi té a veure el fet d'haver-se llicenciat l'any 2008 en l'especialitat de cant jazz a l'ESMUC, amb Mireia Lara i tota una **Carme Canela** com a professores de cant. Potser el fet que ja ha cantat des de França fins a Portugal, on fins i tot ha editat els seus treballs. L'acullen i sedueix arreu on va, des de festivals de músiques del món fins a festivals de jazz o de cançó, amb la seva bellesa i delicadesa empordanesa, que també pot ser brava com la seva costa.

Foto: Xavier Mercadé

Ramon Mirabet: Es pot ser un músic de carrer a París i triomfar a la televisió francesa? Sí que es pot, i el nom de l'artista que ho ha aconseguit és **Ramon Mirabet**. Ho va fer mentre era a la capital francesa cursant un Erasmus, i va arribar a tocar i guanyar al programa *Nouvelle Star*. La seva estrella continua brillant als escenaris, ara acompanyant d'una banda amb qui semblen els

Aristogatos, aquella colla de gats de carrer que feien música amb tota la distinció i empatia per a tots els públics.

Foto: David Ruano

Bikimel: Els dons de Vicky de Clascà (**Bikimel**) tenen a veure amb la creació d'un bell univers líric propi i una veu excepcional. El seu blues i soul desemboca en un folk i cançó d'actitud rockera, amb protagonisme precisament de la interpretació i l'experimentació vocal. Té cançons tan imponents com la seva presència escènica, i ho ha demostrat en espectacles de qualitat, des de l'actitud rockera de *Mazoni i les Mazoni* (2009) fins a posar la veu protagonista al Piromusical de la Mercè 2014 amb música de **Xavi Lloses**.

Foto: Xavier Mercadé

Joan Dausà: El cantautor de Sant Feliu de Llobregat tant pot actuar a tres mil metres d'alçada com brindar al Born de Cançons, que ell no perd el somriure ni les ganes de seduir i fer somriure el públic. A França potser tenen l'elegància i la proximitat d'un **Benjamin Biolay**, però a Catalunya tenim **Joan Dausà** per posar una mica de glamur a l'escena; tan aviat compartint escenari amb amics actors com Aina Clotet com apareixent en *cameo* a la pel·lícula *Barcelona nit d'hivern*, recentment estrenada amb la seva segona banda sonora pel director Dani de la Orden.

Blaumut. Foto: Diego Conti

Xavi de la Iglesia: El cantant de **Blaumut** encisa com si fos el veí simpàtic de l'escala amb qui no et cansaries mai de xerrar. És tot un encant natural, que va treballar durant una dotzena d'anys tocant a locals com el Lunàtic de Barcelona. Així, amb **Blaumut** parla dels dies i dels anys com si encara estigués passejant el seu gos Otto per la platja de Sitges, fins a esgarrapar amb ràbia i força la guitarra al final d'una cançó. També hi ajuda el diàleg divertit que tenen a l'escenari amb el violinista clàssic Vassil Lambrinov. L'actitud, amb una bona dosi d'humor triomfa més.

Foto: David Ruano

Roger Mas: Només la seva veu omple qualsevol escenari, però amb nou discos al darrere el cantautor solsoní coneix bé el territori per saber desplegar altres hams que pesquin la riquesa del seu ampli cançoner. L'actitud de **Roger Mas** es percep des del seu vestuari (una combinació de vestit d'home amb espardenyes de pagès) fins a la manera com obre i tanca els ulls per transmetre si canta més o menys inspirat. El discurs intel·lectual amb estirabots d'escola pujolsiana també hi ajuda, i de passada encén ments perquè tinguin més pesquis.

Foto: Arxiu Enderrock

Elena Gadel: La crítica sempre ha elogiat els seus dons interpretatius, i no és perquè sí: quan es presenta a l'escenari desprèn força i sensibilitat. Té molta experiència a la televisió i al teatre musical, potser per això el món de l'espectacle no se li fa estrany. Autora de bandes sonores televisives, la seva actitud a més de pop té molt de flamenca, com demostra a les catorze cançons pròpies del disc *Delicada* (Música Global, 2014), que no dèbil.

Foto: Arxiu Enderrock

Maika Makovski: La cantant, compositora i actriu mallorquina és l'actitud i el rock fets cançó. Amb les seves cançons ha rodat per mitja Europa, i ha col·laborat amb el productor John Parish (que ha treballat amb altres artistes fermes com **PJ Harvey** o **Tracey Chapman**). **Makovski** també ha pogut aprendre del director escènic de prestigi internacional Calixto Bieito, gràcies al qual ha signat bandes sonores teatrals que han estat premiades, com les de Desaparecer (2011, premi UFI) o *Forests* (2014, premi Max).